

UTDRAG AV STATSMINISTER ODVAR NORDLIS INNLEDNING I
OSLO ARBEIDERSAMFUNN, 1. SEPTEMBER 1977. . .

Utgangspunktet for Regjeringens økonomiske politikk i de kommende 4 år er det langtidsprogrammet som ble lagt fram for Stortinget i våres. Det står ved makt. Det er et aktivt reformprogram,

samordnet med Landsorganisasjonens handlingsprogram og Arbeiderpartiets arbeidsprogram for den samme perioden.

På de aller fleste felter er det allerede tatt initiativ til gjennomføringen av det.

Langtidsprogrammet er utarbeidet på grunnlag av at det rundt i verden fortsatt vil være en betydelig

- 2 -

arbeidsløshet og mye tomgang i produksjonslivet.

Hovedtrekkene i de virkemidler Regjeringen vil benytte for å sikre fortsatt full sysselsetting i en vanskelig internasjonal situasjon kan sammenfattes i fire punkter:

1. Moderat vekst i etterspørselen - dempet vekst i privat forbruk.
2. Fortsatt inntektspolitisk samarbeid for å dempe pris- og kostnadsveksten, kombinert med bruk av priskontroll.
3. Et høyt investeringsnivå for å gi industrien det beste utstyr og den beste teknikk.

4. Omfattende bruk av selektive hjelpetiltak, særlig for å hjelpe svake grupper på arbeidsmarkedet.

Langtidsprogrammet omfatter som kjent en 4-års-periode, og det inneholder ikke enkeltheter og detaljer

om hvordan utviklingen forventes å skje innen hvert av de 4 årene planen omfatter.

Det er et fast og innarbeidet prinsipp at det er i de årlige oppleggene for den økonomiske politikken i forbindelse med budsjettframlegget ^{i oktober} at tilpasningen av langtidsprogrammet til hvert enkelt år finner sted.

Men - på grunnlag av opplysninger og rapporter i de siste par måneder, har Regjeringen funnet det riktig å varsle om at vi for 1978 vil måtte regne med at de internasjonale økonomiske forholdene ser ut til å bli vanskeligere og mer problemfylte for Norge enn noen av oss

hadde grunn til å tro i våres.

Videre er det blitt forsinkelse i opptjeningen av oljeinntekter.

De nye og noe dystre utsikter betyr ikke at vi forlater langtidsprogrammets hovedlinjer. De står fortsatt fast.

De nye og noe dystre utsikter betyr heller ikke at vi til neste år skal behøve å skru vår velstandsutvikling tilbake.

Norsk økonomi er i utgangspunktet sterk og sunn. Det er ingen fare for det økonomiske og sosiale nivå vi har etablert. Vi vil i 1978 også kunne øke dette ytterligere ut over dagens nivå. Men denne økingen vil neppe bli så høy som vi tidligere trodde. Den økonomiske politikke

for 1978 vil alt i alt måtte være noe strammere enn i år. Det som vi ikke greier å utrette i 1978, vil vi ta igjen i de følgende år, slik at 4-års-programmet står fast.

Hovedmålet for Regjeringen gjennom hele 4-års-perioden står urokket, å trygge arbeidsplassene.

Når vi er i en valgkamp hadde det kanskje vært fristende å holde tilbake disse forhold. Men det er denne demping av forventningene til den materielle vekst i 1978 som Regjeringen har ønsket å klargjøre foran valget der Partiene ellers løper risikoen for å skape for store forventninger.

66

Kristelig Folkeparti har i sin valgkamp brukt slagordet om livsverdier. Dette bringes inn som om Kristelig Folkeparti i forhold til de politiske oppgaver som Stortinget skal løse, er utstyrt med et bedre sett verdier enn alle vi som hører til de andre partiene.

Vi er alle i dette land, inklusive Lars Korvald, Erling Norvik og jeg selv, preget av en etikk og en livsholdning som er et resultat av mange påvirkninger. Vi kan trygt slå fast at både kristen religion, klassisk gresk filosofi og en lang rekke politiske og filosofiske ideer som gjennom historiens løp har preget europeiske land er med på å skape vår samlede moralske holdning til de samfunnsmessige oppgaver vi skal løse i Stortinget. I Norge får denne samlede holdning etter hvert også en

- 2 -

nasjonal karakter som følge av de spesielle samfunnsmessige forhold som har påvirket oss her i landet.

Jeg tror det er dypt uriktig å prøve å lage et skille mellom nordmenn når det gjelder vår moralske og livsverdimessige holdning til løsningen av politiske oppgaver. Selv om det på enkelte avgrensede områder kan påvises at en holdning er noe annerledes enn en annen, skal man vokte seg vel for å hevde at ens egen holdning er bedre og den annens dårligere i forhold til visse absolutte normer.

Jeg godtar at ansvarlige politiske motstandere har en god og akseptabel holdning til etiske forhold som

nestekjærlighet, solidaritet, menneskeverd, rettferdighet og andre dyder. Men jeg reagerer når man skal lage en rankingliste om en slags moralsk norsk topp. Særlig sterkt reagerer jeg når noen mener å befinne seg nærmere denne toppen enn andre.